

FILE DE VACANTA

Julia Henriette Kakucs

13 aprilie 2012... vineri... VINERI?

Vineri si 13? Mamma Mia! Ce ma va astepta astazi?

Sfarsitul lumii? Nu... doar sfarsitul vacantei.

Este acea ultima zi a fiecarei vacante care ne ajunge, chiar daca inchidem ochii.

Iar eu, crede-ma te rog, i-am inchis cu toata puterea.

Ultima zi din **Vacanta de Pasti**, ultima zi dintr-o vacanta, ce se numea cu ani in urma in Timisoara "mea", **Vacanta de Primavara**. Poate ca este mai corect asa, caci acum nu prea este primavara. Ploaia si frigul ne stapanesc inca.

Era insa pe atunci Paste? In mod oficial nu erau sarbatori religioase, dar... se celebrau. Se sarbatorea totul: Pastele catolic, Pastele ortodox si Pesach-ul. Pana si Pastele Cailor a fost aniversat. Te vad zambind neincrezator, dar lasa-ma sa-ti spun: Pastele Cailor exista! Aceasta zicala isi are originea in adancul timpului, intr-un sat din Maramures. Oamenii locului erau saraci si isi imprumutau unul altuia calul atunci cand unul dintre ei, sarbatorind, nu iese pe camp sa munceasca. Rar de tot, aveau cu totii impreuna sarbatoarea de pasti. Caili se puteau odihni, deci era Pastele Cailor...

Astazi dimineata eram inca intinsa in bazinul cu apa termala din Wiesbaden si priveam norii printre aburii alburii ce ma inconjurau. Asteptam ca de fiecare data sa vad sagetand peste mine acei papagali verzi adusi candva in negura timpului de Alexandru cel Mare in Europa. Devenisem intre timp inteleapta. Invatasem sa renunt, daca nu se putea altfel si la umbrele aripilor, cand deodata o pasare mare de apa (pot garanta ca nu era o barza) trecuse intr-un zbor maiestos la foarte mica distanta peste corpul meu. Penele de un verde albastrui se profilau pe un fond cenusiu pufos. Abia imi revenisem din marea surpriza cand o pereche de gaste salbatice suedeze a poposit pe pajistea ce margineste bazinul. Nils Holgerson, acel minunat calator din cartile Selmei Lagerlöf trebuie sa-si fi gasit deja caminul ideal, caci nu era pe spatele niciuneia. Constienta de zilele numarate ale timpului meu liber, incercam sa-mi impregnez toate aceste detalii inedite ale unui ceas in care placerea se imbina cu

necesarul. "Mens sana in corpore sano"... in limita posibilitatilor si a realitatii ce ne ia mereu in primire, murmuram zambind relaxata.

Savuram in gand inca o data tablourile impresionistilor germani (Max Liebermann, Lovis Corinth si Max Slevogt) pe care le vazusem cu cateva zile inainte la expozitia din Aschaffenburg, acest orasel romantic asezat pe malurile raului Main si Aschaff. Asezarea poarta inca amprenta francilor, a triburilor west-germane, ale lui Otto I si al II-lea precum si ale episcopatului din Mainz. Cu 700 de ani in urma era deja in Aschaffenburg o mare comunitate evreiasca. Pe langa cimitirul evreiesc vechi din Schweinheim s-a creat in 1890 al doilea cimitir evreiesc aproape de centrul orasului. In el se gaseste monumentul ce aminteste de cei sapte cetateni evrei ai orasului care s-au sinucis in 1942 pentru a nu fi deportati in lagarele de exterminare.

S-au sinucis inainte de a fi deportati... la fel ca si sotia pictorului Max Liebermann, care in anul 1938 s-a sinucis din acelasi motiv la spital luand o portie dubla de Veronal. Imi place sa cred ca in ultimele ei clipe a revazut momentele de fericire traite in mijlocul gradinii mult iubite si pictate de sotul ei.

Dragostea ne ajuta mereu sa invingem perioadele critice ale vietii noastre.

In timp ce ma las mangaiata de valurile molcome ale apei caldute ma gandesc la Lovis Corinth, acest tigru al picturii impresioniste germane. Se spune despre el ca a baut mult, fiind un om deosebit de dificil. Iubirea trezita de Charlotte Berend ii va da puterea de a picta portrete si tablouri de o expresivitate impresionanta. Acest sentiment – de care Corinth este absolut constient, oglindindu-l si in opera sa – il va ajuta sa-si invinga paralizia provocata de atacul cerebral si sa picteze mai departe. Si Max Slevogt isi reface psihicul maltratata in primul razboi mondial – timp in care a facut ilustratii pe front – reintorcandu-se in peisajul copilarii lui, casatorindu-se in regiunea viticola din Pfalz cu dragostea avuta la varsta frageda de cinci ani.

Pe obrajii mei respira boarea diminetii. Ma leagana "Manon" compusa de Massenet. Opera a fost transmisa de cateva zile direct din sala Metropolitanului in toata lumea. Ce privilegiu mi s-a facut. Am fost transpusa cu ajutorul tehnicii direct in fata scenei.

Da, este vineri 13 aprilie. Privesc cerul. Deasupra mea se roteste acelasi soim care m-a insotit toata vacanta. Cercurile largi cu aripile intinse ma fascineaza. Inaltimea ma ameteste si ma atrage totodata.

Cerul este infinit imi spun si-mi surad de data aceasta, mie insumi...